

kender forholdet, men bestemmelsen kan også anvendes, selvom den sigtede nægter sig skyldig.

Henvendelser om overførsel til fuldbyrdelsesinstitution efter reglerne i retsplejelovens § 777, 1. pkt., ekspederes gennem kriminalforsorgen. Efter modtagelse af en henvendelse fra enten en varetægtsarrestant eller anklagemyndigheden tager direktoratet stilling til, om anbringelse efter eventuel domfældelse for det påsigtede forhold kan antages at (kunne) finde sted i en bestemt institution (den pågældende institution/et bestemt åbent fængsel). Henvendelser fra den pågældende selv eller fra en anden, der varetager den pågældendes interesser, sendes til anklagemyndigheden til udtalelse. Såfremt anklagemyndigheden ikke har indvendinger imod anbringelse efter § 777, 1. pkt., anmodes den pågældende institution om en udtalelse. Henvendelser, der indsendes til direktoratet via anklagemyndigheden, sendes direkte til vedkommende institution med anmodning om en udtalelse. Hvis den hørte institution ikke har indvendinger imod anbringelse i institutionen, orienteres anklagemyndigheden om, at kriminalforsorgen kan meddele samtykke til, at den pågældende overføres til en straffuldbyrdelsesinstitution. Herefter kan anklagemyndigheden forelægge spørgsmålet for retten.

7.2. Differentieringsudvalgets overvejelser

I august 1998 nedsatte Justitsministeriet (Direktoratet for Kriminalforsorgen) Differentieringsudvalget, der bl.a. havde til opgave at overveje, »hvorfvidt der bør ske ændringer i de gældende regler og principper for fordelingen af indsatte set i lyset udviklingen i samfundet samt udviklingen i kriminalforsorgens klientel«. Udvalget, der havde fhv. ombudsmand for Folketinget Lars Nordskov Nielsen som formand, afsluttede sit arbejde i februar 2000 med rapporten »Placering af indsatte«.

I rapporten drøfter udvalget bl.a. mulighederne for en mere hensigtsmæssig placering af varetægtsarrestanter, og i relation hertil det høje belæg i arresthuse. Et af de emner, der drøftes, er anvendelsen af retsplejelovens § 777, 1. pkt.

Til brug for overvejelserne om anvendelsen af bestemmelsen anmodede Differentieringsudvalget Foreningen af politimestre i Danmark (Politimesterforeningen) og Den Danske Dommerforening (Dommerforeningen) om foreningernes vurdering af den nuværende anvendelse af bestemmelsen. Udvalget gjorde i den forbindelse bl.a. foreningerne opmærksom på, at det var udvalgets opfattelse, at bestemmelsen kun blev anvendt i begrænset omfang, hvilket kunne have

sammenhæng med selve proceduren for beslutning om overførsel.

Politimesterforeningen udtalte bl.a. herom:

»Det er Politimesterforeningens opfattelse, at muligheden for anteciperet strafafsoning anvendes meget sjældent, og at dette til en vis grad skyldes, at anklagemyndigheden ikke er opmærksom på, at dette kan være hensigtsmæssigt med henblik på at mindske presset i arresthusene. Det er Politimesterforeningens opfattelse, at varetægtsfængslingens øjemed ofte vil være til hinder for overførsel til afsoningsanstalt. I de fleste sager vil en overførsel dog kunne ske under en eventuel anke af dommen i første instans, uden at dette vil modvirke hensigten med varetægtsfængslingen. En overførsel efter dom i første instans ville være meget egnet til at lette presset på arresthusene, idet de domfældte ofte sidder varetægtsfængslet i længere tid indtil ankesagen kan domsforhandles. Det er imidlertid Politimesterforeningens opfattelse, at en del domfældte anker strafudmålingen alene for at forblive i arresthus så længe som muligt, hvorefter anken frafaldes umiddelbart før ankesagens domsforhandling. Arrestanten vil derfor ikke give det nødvendige samtykke til overførsel. Med henblik på at opnå en mere udbredt anvendelse af anteciperet strafafsoning kunne reglerne herom udformes, således at der fortsat blev opretholdt en bestemmelse svarende til retsplejelovens § 777, hvor der i almindelighed kræves samtykke fra arrestanten, anklagemyndigheden og retten, men at der blev tilføjet en regel om, at retten efter dom i første instans kan bestemme, at arrestanten kan overføres til den form for afsoningssted, som den idømte straf/foranstaltning skal afsones i, indtil fuldbyrdelse kan finde sted. Det skal alene være en forudsætning herfor, at anklagemyndigheden giver sit samtykke hertil, og at institutionen har fået lejlighed til at udtale sig herom.«

Dommerforeningen udtalte bl.a. herom:

»Dommerforeningen kan bekræfte, at bestemmelsen kun anvendes i meget begrænset omfang, og da altid begrundet i særlige forhold vedrørende arrestanten. Foreningen er ikke bekendt med, at det i noget tilfælde er sket for at regulere belægget i arresthusene. Da bestemmelsen anvendes så sjældent, har der næppe dannet sig særlige procedurer for anvendelsen, udover hvad der fremgår af loven. Det er foreningens indtryk, at beslutningen typisk træffes i et grundlovsforhør eller i et retsmøde, hvor der skal tages stilling til fristforlængelse. Der afholdes normalt ikke retsmøde udelukkende med det formål at træffe bestemmelse efter § 777. Et forslag til forenkling af fremgangsmåden ved overførsel til afsoningsanstalt eller hospital kunne være, at man ændrer § 777, således at overførsel